

Пише: Григориј Тишченко
среда, 29 април 2015 14:04

НСПМ:□ Како све то изгледа из перспективе самих балканских земаља? Шта би Србија и Црна Гора могле да добију од учланења у НАТО?

Г. Г. Тишченко: Ако би Србија и Црна Горе ушле у НАТО, за почетак ће се од њих очекивати да значајно повећају своје војне буџете, а то никако није лак задатак. Већ сам то поменуо – реч је о огромној суми од 2% БДП, која може бити приличан проблем за ове две земље.

Поред тога, треба учествовати у НАТО операцијама и војним вежбама, а НАТО је постао глобални блок, и он организује војне операције не само у својој оригиналној зони одговорности у Европи, већ по целом свету.

Самим тим, Србија и Црна Гора користиће се као топовско меосајне – мислимо на Блиском Истоку, где се одвијају операције против већ поменутих држава, ако они тада још буду постојали.

НСПМ:□ Истовремено наше земље постају мета за исламске екстремисте, који појачавају агитацију међу нашим сопственим, иначе умереним исламским становништвом. При томе Србија не мора да буде чланица НАТО да би је увукли у ту врсту конфликта , а да ствар буде још гора, Србија у сарадњи са НАТО може

Пише: Григориј Тишченко
среда, 29 април 2015 14:04

да пошаље своје војнике на било коју тачку планете, осим на једну – а то је Косово. Косово је испод радара српске јавности пре десетак година из јурisdикције ОУН преведено под јурисдикцију НАТО, што је тада и био разлог да руске снаге напусте покрајину. Наравно, у Србији нико није рекао прави разлог напуштана аеродрома Слатина, већ се само неодређено говорило како нас је „Путин оставио на цедилу“.

Г. Г. Тишченко: Наравно. Руска војска није могла и није хтела да учествује у једној чисто натовској операцији. Али не само то, наша војска није хтела да саучествује у етничком чишћењу и уништавању српског становништва, које су тамо спроводили Албанци под покровитељством НАТО.

У таквим условима ми свакако нисмо могли да гарантујемо безбедност Србима, нити да учествујемо у стабилизацији региона.

НСПМ: У Србији је НАТО крајње непопуларан, поготово од времена агресије на СР Југославију 1999. год., и чланство у НАТО никада не подржава више од 15 одсто становништва (обично је та цифра негде око 10 одсто). А против чланства је увек преко 60 одсто грађана. Али државне власти свеједно воде кампању која се може назвати „пузајућим клизањем“ ка НАТО, која је Србију довела практично на праг ове организације. Како бисте, из руске перспективе, објаснили толику несагласност између јавног мњења и званичне политике државе?

Пише: Григориј Тишченко
среда, 29 април 2015 14:04

Г. Г. Тишченко: Рекао бих да то пре свега има везе са тим што ваше елите у највећој мери заправо нису никакве националне елите. Другим речима, ваше елите, заправо, уопште нису „ваше“. Постоји огромна разлика између политичких циљева елите и циљева обичног народа, између мањине и већине, и управо из ње се рађа та дисонанца. Народ се руководи према својим вредностима и циљевима, а елита усваја сасвим другачије.

НСПМ: А како је Русији пошло за руком да се избори са тим проблемом? У којој мери се у Русији поклапају интереси елите и народа?

Г. Г. Тишченко: У периоду распада СССР дошло је до огромног размимоилажења између елите и народа. На пример, свега пар месеци након што се завршио референдум о очувању СССР, на коме се огромна већина народа изјаснила за очување заједничке државе, политичке елите су одлучиле да резултате тог референдума игноришу.

Они су тада просто објавили да СССР више не постоји, и самовољно потписали документа о његовој разградњи. Народ је сав био за СССР, а руководство је тада рекло: „жалимо случај, друже народе, ми ћемо сада живети и управљати другачије“. Међутим, од тог времена могли смо да видимо постепено зближавање интереса и циљева елите и народа, и успостављање сарадње на заштити заједничких интереса.

НСПМ: Којим средствима је то постигнуто? Који чиниоци су, и како, натерали елиту и народ да почну да раде заједно, уместо једни против других?

Пише: Григориј Тишченко
среда, 29 април 2015 14:04

Г. Г. Тишченко: Искрено, не бих знао да одговорим на то питање. Ако се погледају наши историјски процеси, очигледно је да је тако било. На пример, 1917. године је код нас почео грађански рат у коме су се сви међусобно убијали, а затим је дошло до извесног примирја, и обе стране су заједно кренуле да граде нову државу.

Онда је Велики отаџбински рат ујединио целу земљу, у чију одбрану су се подједнако укључили и носиоци режима и жртве његових репресија. Али на Ваше питање како се то догодило, не могу никако да одговорим, осим да нас је сама историја усмерила у таквом правцу. У основи је то метафизички процес, унутар кога сама историја управља међусобним односима елите и народа.

НСПМ: □ Да ли мислите да је та способност историје да нивелише разлике између елите и народа нешто што произилази из историјских и геополитичких размера Русије? Може ли се, рецимо, српском народу просто поручити „историја ће све то исправити“?

Г. Г. Тишченко: У историји Русије све ове смене власти увек су се догађале у престоницама. Али Русија, како се код нас каже, „живи у провинцији“. На пример, у руском језику никада није постојала реч „прогрес“, увек се користила само та туђица. Другим речима, живот Русије је увек текао на конзервативним основама, наш народ нити је хтео, нити је имао потребу да „иде напред“. Европа је увек била та која је хтела некакав „прогрес“.

Пише: Григориј Тишченко
среда, 29 април 2015 14:04

Пише: Григориј Тищенко
среда, 29 април 2015 14:04

